Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 24ης Απριλίου 2017*

«Υπαλληλική υπόθεση — Συμβασιούχος επικουρικός υπάλληλος — Άρθρο 24 του ΚΥΚ — Αίτηση αρωγής — Άρθρο 12α του ΚΥΚ — Ηθική παρενόχληση — Άρθρο 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ — Προβλεπόμενη από τον ΚΥΚ τετράμηνη προθεσμία απαντήσεως — Απόφαση της ΑΣΣΠΑ περί κινήσεως διοικητικής έρευνας — Μη τοποθέτηση της ΑΣΣΠΑ εντός της προβλεπόμενης από τον ΚΥΚ προθεσμίας απαντήσεως ως προς το υποστατό της προβαλλομένης ηθικής παρενοχλήσεως — Έννοια της σιωπηρής αποφάσεως περί απορρίψεως της αιτήσεως αρωγής — Ανυπόστατη πράξη — Απαράδεκτο»

Στην υπόθεση T-570/16,

HF, κάτοικος Bousval (Βέλγιο), εκπροσωπούμενη από τον A. Tymen, δικηγόρο,

προσφεύγουσα- ενάγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπούμενου από τις E. Taneva και M. Ecker,

καθού,

με αντικείμενο προσφυγή-αγωγή ασκηθείσα δυνάμει του άρθρου 270 ΣΛΕΕ, με αίτημα, αφενός, την ακύρωση σιωπηρής αποφάσεως της αρμόδιας για τη σύναψη των συμβάσεων προσλήψεως αρχής του Κοινοβουλίου, η οποία φέρεται να έχει επέλθει στις 11 Απριλίου 2015, με την οποία απορρίφθηκε η από 11 Δεκεμβρίου 2014 αίτηση αρωγής που υπέβαλε η προσφεύγουσα-ενάγουσα και, αφετέρου, την επανόρθωση της βλάβης που η προσφεύγουσα-ενάγουσα ισχυρίζεται ότι υπέστη,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους I. Pelikánová, πρόεδρο, P. Nihoul και J. Svenningsen (εισηγητή), δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Η προσφεύγουσα-ενάγουσα, HF, προσλήφθηκε από την αρμόδια για τη σύναψη των συμβάσεων προσλήψεως αρχή του Κοινοβουλίου (στο εξής: ΑΣΣΠΑ) με διαδοχικές συμβάσεις, από 6 Ιανουαρίου έως 14 Φεβρουαρίου 2003, από 15 Φεβρουαρίου έως 31 Μαρτίου 2003, από 1ης Απριλίου έως 30 Ιουνίου 2003 και από 1ης Ιουλίου έως 31 Ιουλίου 2003, ως επικουρική υπάλληλος, κατηγορία θέσεως που προβλεπόταν από το Καθεστώς που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΚΛΠ), όπως ίσχυε πριν από την 1η Μαΐου 2004. Η προσφεύγουσα-ενάγουσα τοποθετήθηκε στη μονάδα «Οπτικοακουστικά μέσα», η οποία είναι πλέον τμήμα (στο εξής: τμήμα οπτικοακουστικών μέσων) της διευθύνσεως μέσων ενημερώσεως της Γενικής Διευθύνσεως (ΓΔ) «Ενημέρωση και δημόσιες σχέσεις», νυν Γενικής Διευθύνσεως (ΓΔ) «Επικοινωνία». Ασκούσε τα καθήκοντα βοηθού διοικητικού υπαλλήλου, κατηγορίας Β, ομάδας καθηκόντων V, τάξεως 3.

2 Εν συνεχεία προσλήφθηκε από την 1η Αυγούστου 2003 έως την 31η Μαρτίου 2005, από εταιρία εγκατεστημένη στη Γαλλία και παρέχουσα υπηρεσίες προς το Κοινοβούλιο, ως διαχειριστής παραγωγής προκειμένου να αντιμετωπιστεί η αυξημένη δραστηριότητα που συνδεόταν με τη διαχείριση της παραγωγής του τμήματος οπτικοακουστικών μέσων.

3 Η προσφεύγουσα-ενάγουσα προσλήφθηκε εκ νέου από την ΑΣΣΠΑ, αυτή τη φορά ως συμβασιούχος υπάλληλος και τοποθετήθηκε στο τμήμα οπτικοακουστικών μέσων από 1ης Απριλίου 2005 έως 31 Ιανουαρίου 2006 και, εν συνεχεία, τοποθετήθηκε στο ίδιο τμήμα ως έκτακτη υπάλληλος από 1ης Φεβρουαρίου 2006 έως 31 Ιανουαρίου 2012.

4 Από 1ης Φεβρουαρίου 2012 έως 31 Μαΐου 2015, εξακολούθησε να έχει την ιδιότητα της επικουρικής συμβασιούχου υπαλλήλου και να είναι τοποθετημένη στο τμήμα οπτικοακουστικών μέσων μέσω διαδοχικών συμβάσεων ορισμένου χρόνου.

5 Από τις 26 Σεπτεμβρίου 2014, η προσφεύγουσα-ενάγουσα τέθηκε σε αναρρωτική άδεια και, έκτοτε, δεν ανέλαβε επαγγελματική δραστηριότητα στο πλαίσιο του Κοινοβουλίου.

6 Με επιστολή της 11ης Δεκεμβρίου 2014, η οποία απευθυνόταν στον Γενικό Γραμματέα του Κοινοβουλίου (στο εξής: Γενικός Γραμματέας) και, σε κοινοποίηση, στον πρόεδρο της συμβουλευτικής επιτροπής για την ηθική παρενόχληση και την πρόληψή της στον χώρο εργασίας (στο εξής: συμβουλευτική επιτροπή), καθώς και στον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου και τον γενικό διευθυντή της ΓΔ «Προσωπικό», η προσφεύγουσα-ενάγουσα υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 1, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΚΥΚ), αίτηση αρωγής κατά την έννοια του άρθρου 24 του ΚΥΚ (στο εξής: αίτηση αρωγής), δεδομένου ότι τα εν λόγω άρθρα ισχύουν κατ' αναλογία και στους συμβασιούχους υπαλλήλους κατ' εφαρμογήν, αντίστοιχα, των άρθρων 92 και 117 του ΚΛΠ. Προς στήριξη της αιτήσεως αυτής, υποστήριξε ότι υπήρξε θύμα ηθικής παρενοχλήσεως από τον προϊστάμενο του τμήματος οπτικοακουστικών μέσων και ότι η εν λόγω παρενόχληση πραγματοποιήθηκε υπό τη μορφή συμπεριφορών, προφορικών και γραπτών σχολίων του τελευταίου, ιδίως κατά τη διάρκεια των συναντήσεων της υπηρεσίας. Ζητούσε να ληφθούν επείγοντα μέτρα προκειμένου να προστατευθεί από τον φερόμενο ως δράστη της παρενοχλήσεως και να διεξαχθεί διοικητική έρευνα από την ΑΣΣΠΑ ούτως ώστε να διαπιστωθεί το υποστατό των εν λόγω περιστατικών.

7 Με επιστολή της 13ης Ιανουαρίου 2015, ο προϊστάμενος του τμήματος «Ανθρώπινο Δυναμικό» (στο εξής: τμήμα «Ανθρώπινο Δυναμικό») της διευθύνσεως πόρων της ΓΔ «Προσωπικό», και πρόεδρος της συμβουλευτικής επιτροπής, επιβεβαίωσε την παραλαβή της αιτήσεως αρωγής της προσφεύγουσας-ενάγουσας και την ενημέρωσε ότι η εν λόγω αίτηση διαβιβάστηκε στον γενικό

διευθυντή της ΓΔ «Προσωπικό», που θα αποφαινόταν επί της εν λόγω αιτήσεως, ως ΑΣΣΠΑ, εντός προθεσμίας τεσσάρων μηνών, μετά την παρέλευση της οποίας, θα μπορούσε ενδεχομένως να θεωρηθεί, ότι έλαβε χώρα σιωπηρή απόρριψη της αιτήσεως αρωγής και να υποβληθεί κατ' αυτής η προβλεπόμενη από το άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, διοικητική ένσταση.

8 Με επιστολή της 23ης Ιανουαρίου 2015, ο δικηγόρος της προσφεύγουσας-ενάγουσας γνωστοποίησε στον γενικό διευθυντή της ΓΔ «Προσωπικό», μεταξύ άλλων, ότι ο προϊστάμενος του τμήματος «Ανθρώπινο Δυναμικό» είχε ενημερωθεί για την υποβολή αιτήσεως αρωγής και για την έναρξη διοικητικής έρευνας από την ΑΣΣΠΑ Συγκεκριμένα, η πληροφορία αυτή περιεχόταν στο πρακτικό της συναντήσεως του τμήματος οπτικοακουστικών μέσων και συνέβαλε έτσι στη διάδοση ορισμένων πληροφοριών όχι μόνον στους συναδέλφους της προσφεύγουσας-ενάγουσας αλλά και σε ορισμένα πρόσωπα εκτός του θεσμικού οργάνου. Κατά τη συνάντηση αυτή, ο προϊστάμενος του τμήματος ανακοίνωσε ότι η προσφεύγουσα-ενάγουσα δεν θα επέστρεφε στο τμήμα οπτικοακουστικών μέσων και ότι, κατά συνέπεια, θα σχεδιαζόταν μια αναδιάρθρωση της μονάδας «Newsdesk Hotline» του τμήματος οπτικοακουστικών μέσων.

9 Με επιστολή της 26ης Ιανουαρίου 2015, ένας υπάλληλος του τμήματος «Πρόσληψη συμβασιούχων υπαλλήλων και διαπιστευμένων κοινοβουλευτικών βοηθών» (στο εξής: τμήμα προσλήψεως συμβασιούχων υπαλλήλων) της διευθύνσεως «Ανάπτυξη Ανθρώπινου δυναμικού» (στο εξής: διεύθυνση ΑΔ) της ΓΔ «Προσωπικό» της Γενικής Γραμματείας του Κοινοβουλίου, διαβίβασε στην προσφεύγουσα-ενάγουσα «σημείωμα που επιβεβαίωνε την αλλαγή υπηρεσίας [της] από την 21η [Ιανουαρίου] 2015». Το σημείωμα αυτό, που επίσης έφερε την ημερομηνία της 26ης Ιανουαρίου 2015, ανέφερε ότι η προσφεύγουσα-ενάγουσα τοποθετούνταν, αναδρομικά από 21ης Ιανουαρίου 2015, στο τμήμα του προγράμματος επισκέψεων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUVP) (στο εξής: τμήμα του προγράμματος επισκέψεων) της διευθύνσεως των σχέσεων με τους πολίτες της ΓΔ «Επικοινωνία» και ότι, πλην αυτής της αλλαγής τοποθετήσεως, δεν είχε επέλθει καμία άλλη αλλαγή στη σύμβασή προσλήψεώς της (στο εξής: απόφαση νέας τοποθετήσεως).

10 Με επιστολή της 4ης Φεβρουαρίου 2015, ο γενικός διευθυντής της ΓΔ «Προσωπικό» απάντησε στην από 23 Ιανουαρίου 2015 επιστολή του δικηγόρου της προσφεύγουσας-ενάγουσας αναφέροντας ότι είχε ληφθεί υπέρ της προσφεύγουσα-ενάγουσας μέτρο απομακρύνσεώς της σε σχέση με τον προϊστάμενο του τμήματος οπτικοακουστικών μέσων και το οποίο συνίστατο στην τοποθέτησή της στο τμήμα του προγράμματος επισκέψεων. Όσον αφορά τις πληροφορίες που αποκάλυψε ο προϊστάμενος του τμήματος κατά τη συνάντηση του τμήματος οπτικοακουστικών μέσων, ανέφερε ότι οι πληροφορίες αυτές «[έπρεπε] να εκληφθούν στο πλαίσιο του μέτρου απομακρύνσεως που ελήφθη υπέρ της [προσφεύγουσα-ενάγουσας] και όχι ως εκφοβισμός προς τα άλλα μέλη του τμήματός της [και] πολύ λιγότερο ως μια νέα ένδειξη παρενοχλήσεως προς [την προσφεύγουσα-ενάγουσα]». Εξάλλου, ο γενικός διευθυντής της ΓΔ «Προσωπικό» ενημέρωνε την προσφεύγουσα-ενάγουσα για το ότι, μετά από εμπεριστατωμένη εξέταση του φακέλου της και σε απάντηση του αιτήματός της για την κίνηση διοικητικής έρευνας, αποφασίστηκε να διαβιβαστεί ο φάκελος στη συμβουλευτική επιτροπή, ο πρόεδρος της οποίας θα την κρατούσε ενήμερη για κάθε μελλοντική εξέλιξη. Ο γενικός διευθυντής της ΓΔ «Προσωπικό» θεωρούσε ότι, πράττοντας τούτο, είχε απαντήσει στην αίτηση αρωγής και ότι αυτό συνεπαγόταν, όσον αφορά τον τομέα της αρμοδιότητάς του, την «περάτωση της υποθέσεως» της προσφεύγουσας-ενάγουσας (στο εξής: απόφαση της 4ης Φεβρουαρίου 2015).

11 Με επιστολή της 12ης Φεβρουαρίου 2015, ο δικηγόρος της προσφεύγουσας-ενάγουσας ζήτησε αφενός από τον γενικό διευθυντή της ΓΔ «Προσωπικό» να διασαφηνίσει το περιεχόμενο του μέτρου που είχε ανακοινώσει στην απόφασή του της 4ης Φεβρουαρίου 2015 και, ιδίως, να αναφέρει εάν το μέτρο της απομακρύνσεως της προσφεύγουσας-ενάγουσας ήταν προσωρινό. Αφετέρου, του υπενθύμισε ότι, κατ' εφαρμογήν του εσωτερικού κανονισμού της συμβουλευτικής επιτροπής για την ηθική παρενόχληση και την πρόληψή της στον χώρο εργασίας (στο εξής: εσωτερικός κανονισμός περί παρενοχλήσεως), και ιδίως τα άρθρα 14 και 15, δεν εναπέκειτο στη συμβουλευτική επιτροπή να αποφασίσει επί αιτήσεως αρωγής αλλά μόνον να διαβιβάσει την εμπιστευτική έκθεση στον Γενικό Γραμματέα, αρμοδιότητα του οποίου ήταν, σε κάθε περίπτωση, να λάβει τα προβλεπόμενα από το άρθρο 16 του

εν λόγω εσωτερικού κανονισμού μέτρα. Η προσφεύγουσα-ενάγουσα θεωρούσε κατά τον τρόπο αυτό ότι αρμόδιος να αποφανθεί ως ΑΣΣΠΑ επί της αιτήσεως αρωγής εξακολουθούσε να είναι ο γενικός διευθυντής της ΓΔ «Προσωπικό» και όχι η συμβουλευτική επιτροπή.

12 Με επιστολή της 4ης Μαρτίου 2015, ο γενικός διευθυντής της ΓΔ «Προσωπικό» επανέλαβε την άποψή του, κατά την οποία, με την απόφασή του να διαβιβάσει την αίτηση αρωγής στη συμβουλευτική επιτροπή, είχε «περατώσει την υπόθεση όσον αφορά το πεδίο των αρμοδιότητών [τ]ου» και ότι, ακόμη και αν το Προεδρείο του Κοινοβουλίου τού είχε αναθέσει τις αρμοδιότητες της ΑΣΣΠΑ για να αποφαίνεται επί των αιτήσεων αρωγής που υποβάλλονται κατ' εφαρμογήν του άρθρου 24 του ΚΥΚ, εντούτοις, δεν μπορούσε να αγνοήσει τον εσωτερικό κανονισμό περί παρενοχλήσεως, ο οποίος ανέθετε στον Γενικό Γραμματέα το καθήκον να ενεργήσει σε σχέση με ενδεχόμενη κατάσταση ηθικής παρενοχλήσεως. Εξάλλου, ανέφερε ότι το μέτρο της απομακρύνσεως της προσφεύγουσας-ενάγουσας από το τμήμα οπτικοακουστικών μέσων προς το τμήμα του προγράμματος επισκέψεων είχε γίνει τόσο κατόπιν αιτήματος της ενδιαφερομένης, που διατυπώθηκε στην αίτηση αρωγής όσο και «προς το συμφέρον της υπηρεσίας προκειμένου να αντιμετωπιστούν οι αυξημένες ανάγκες στο πλαίσιο του [τμήματος του προγράμματος επισκέψεων]», και ότι αυτή η τοποθέτησή της στη νέα θέση έπρεπε να διατηρηθεί έως τη λήξη της συμβάσεώς της.

13 Με ηλεκτρονικό μήνυμα της 9ης Μαρτίου 2015, η συμβουλευτική επιτροπή κάλεσε την προσφεύγουσα-ενάγουσα σε ακρόαση στις 25 Μαρτίου 2015.

14 Με επιστολή της 24ης Απριλίου 2015, η προσφεύγουσα-ενάγουσα υπέβαλε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 90, παράγραφος 2 του ΚΥΚ, διοικητική ένσταση, πρώτον, κατά της αποφάσεως περί νέας τοποθετήσεώς της, στο μέτρο που, με την απόφαση αυτή, η ΑΣΣΠΑ την τοποθέτησε μόνιμα, και όχι προσωρινά, στο τμήμα του προγράμματος επισκέψεων· δεύτερον, κατά της αποφάσεως της 4ης Φεβρουαρίου 2015, με την οποία ο γενικός διευθυντής της ΓΔ «Προσωπικό» αποφάνθηκε επί της αιτήσεως αρωγής θεωρώντας ότι η υπόθεση περατώθηκε «ως προς το πεδίο των αρμοδιοτήτων του», και, τρίτον, κατά αποφάσεως η οποία ελήφθη στις 11 Απριλίου 2015και με την οποία η ΑΣΣΠΑ απέρριψε σιωπηρώς την αίτηση αρωγής.

15 Με επιστολή της 20ής Αυγούστου 2015, ο Γενικός Γραμματέας, ενεργώντας ως ΑΣΣΠΑ, αποφάσισε να κάνει εν μέρει δεκτή τη διοικητική ένσταση που υπέβαλε η προσφεύγουσα-ενάγουσα στις 24 Απριλίου του ιδίου έτους. Όσον αφορά την τοποθέτηση της προσφεύγουσας-ενάγουσας στο τμήμα του προγράμματος επισκέψεων, ο Γενικός Γραμματέας υπενθύμισε ότι η εν λόγω τοποθέτηση είχε κατ' ανάγκην προσωρινό χαρακτήρα και έπρεπε να διατηρηθεί καθ' όλη τη διάρκεια της διοικητικής έρευνας, η οποία ήταν σε εξέλιξη, και απέρριψε, κατά τα ουσιώδη, τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας-ενάγουσας κατά του βασίμου ή των όρων του μέτρου της απομακρύνσεως (στο εξής: απόφαση της 20ής Αυγούστου 2015).

16 Αντιθέτως, στην απόφαση αυτή της 20ής Αυγούστου 2015, ο Γενικός Γραμματέας αποφάσισε να τροποποιήσει την απόφαση της 4ης Φεβρουαρίου 2015, στο μέτρο που, στην εν λόγω απόφαση, ο γενικός διευθυντής της ΓΔ «Προσωπικό» είχε θεωρήσει εσφαλμένως ότι η ΑΣΣΠΑ είχε περατώσει τη σχετική με την αίτηση αρωγής διαδικασία Συναφώς, ανέφερε ότι επί της εν λόγω αιτήσεως αρωγής θα εκδιδόταν αργότερα οριστική απόφαση του γενικού διευθυντή της ΓΔ «Προσωπικό» και ότι, κατά συνέπεια, αντίθετα προς όσα ισχυριζόταν η προσφεύγουσα-ενάγουσα, δεν υφίστατο καμία σιωπηρή, απορριπτική της αιτήσεως αρωγής, απόφαση, και συνεπώς η ένστασή της ήταν απαράδεκτη ως προς το θέμα αυτό.

Επί των μεταγενέστερων της ασκήσεως της προσφυγής-αγωγής πραγματικών περιστατικών

17 Με επιστολή της 8ης Δεκεμβρίου 2015, ο γενικός διευθυντής της ΓΔ «Προσωπικό» ενημέρωσε την προσφεύγουσα-ενάγουσα σχετικά με την πρόθεσή του να θεωρήσει την αίτηση αρωγής της αβάσιμη, μετά, ιδίως, την ακρόαση, από τη συμβουλευτική επιτροπή, του προϊσταμένου του τμήματος οπτικοακουστικών μέσων και άλλων δεκατεσσάρων υπαλλήλων, μόνιμων και μη, του τμήματος αυτού.

18 Ο γενικός διευθυντής, φρονούσε κατ' ουσίαν ότι, ακόμη και εάν τα προβαλλόμενα πραγματικά περιστατικά γεγονότα είχαν σημειωθεί κατ' επανάληψη, δεν θεωρούσε, τόσο ως προς τον προφορικό λόγο όσο και ως προς τη γραπτή αλληλογραφία που προσκόμισε η προσφεύγουσα-ενάγουσα, ακατάλληλο τον τόνο του προϊσταμένου του τμήματος, στο πλαίσιο της πραγματικότητας και των συνθηκών εργασίας υπό τις οποίες λειτουργεί το τμήμα οπτικοακουστικών μέσων. Διευκρίνισε ότι, «ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι τα λόγια είχ[αν] εκστομιστεί μερικές φορές ανοιχτά και άμεσα, εντούτοις [έ]πρεπε να διαπιστωθεί ότι δεν [είχ]αν υπερβεί τα εύλογα όρια μιας επαγγελματικής συζητήσεως μεταξύ του [π]ροϊσταμένου τμήματος και των μελών της ομάδας του». Θεωρούσε, ιδίως ότι, τα λόγια αυτά είχαν ειπωθεί σε συναντήσεις της υπηρεσίας κατά τη διάρκεια των οποίων είχε θιγεί το ζήτημα οργανωτικών δυσλειτουργιών, και έτσι μπορούσε να θεωρηθεί ότι είχαν εκφραστεί στο πλαίσιο της καθημερινής διαχειρίσεως (μάνατζμεντ), προκειμένου να επιλυθούν προβλήματα που φαίνονταν προφανή για τα περισσότερα μέλη του τμήματος. Όσον αφορά τα ηλεκτρονικά μηνύματα που απέστειλε στην προσφεύγουσα-ενάγουσα ο προϊστάμενος του τμήματος, ο γενικός διευθυντής της ΓΔ «Προσωπικό» θεωρούσε «[αυτονόητο ότι είτε αποσκοπούσαν στη βελτίωση της λειτουργίας της υπηρεσίας, είτε επρόκειτο για υπενθύμιση των οδηγιών του», οπότε, «[κρι]νόμενα στο πλαίσιο αυτό, το περιεχόμενό τους δεν [έ]πρεπ[ε] να θεωρηθεί ως ανάρμοστο».

19 Ο γενικός διευθυντής της ΓΔ «Προσωπικό» καλούσε την προσφεύγουσα-ενάγουσα, σύμφωνα με το άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο α', του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, να υποβάλει τις παρατηρήσεις της σχετικά με την πρόθεσή του να κηρύξει την αίτηση αρωγής της αβάσιμη και την καλούσε να το πράξει, κατά τη διακριτική της ευχέρεια, είτε κατά τη διάρκεια συνεντεύξεως είτε εγγράφως. Στην προσφεύγουσα-ενάγουσα τάχθηκε προθεσμία έως τις 20 Δεκεμβρίου 2015 προκειμένου να γνωστοποιήσει στον γενικό διευθυντή της ΓΔ «Προσωπικό» τη σχετική πρόθεσή της.

20 Με επιστολή του της 17ης Δεκεμβρίου 2015, ο δικηγόρος της προσφεύγουσα-ενάγουσας ενημέρωσε τον γενικό διευθυντή της ΓΔ «Προσωπικό» ότι η εντολέας του θα υπέβαλλε εγγράφως τις παρατηρήσεις της. Εντούτοις, επικαλούμενος συναφώς την απόφαση της 23ης Σεπτεμβρίου 2015, Cerafogli κατά Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (T-114/13 P, EU:T:2015:678), ζητούσε την κοινοποίηση της εκθέσεως της έρευνας της συμβουλευτικής επιτροπής, αίτημα που επανέλαβε με επιστολή της 5ης Φεβρουαρίου 2016.

21 Με επιστολή της 9ης Φεβρουαρίου 2016, ο γενικός διευθυντής της ΓΔ «Προσωπικό» χορήγησε στην προσφεύγουσα-ενάγουσα προθεσμία έως την 1η Απριλίου 2016 για να υποβάλει τις παρατηρήσεις ως προς την πρόθεσή του να απορρίψει την αίτηση αρωγής. Εξάλλου, της ανέφερε, ως απάντηση στο αίτημά της για κοινοποίηση της εκθέσεως της έρευνας, ότι η συμβουλευτική επιτροπή του είχε αποστείλει μόνον μια γνώμη η οποία συμπέραινε την απουσία ηθικής παρενοχλήσεως στην περίπτωση της προσφεύγουσα-ενάγουσας. Αντίθετα, δεν θα της κοινοποιούσε έκθεση, όπως αυτή που προβλεπόταν από το άρθρο 14 του εσωτερικού κανονισμού, καθόσον η συμβουλευτική επιτροπή συντάσσει τέτοια έκθεση μόνον στις περιπτώσεις στις οποίες η εν λόγω επιτροπή διαπιστώνει την ύπαρξη ηθικής παρενοχλήσεως.

22 Με απόφαση της 3ης Ιουνίου 2016, ο γενικός διευθυντής της ΓΔ «Προσωπικό», ενεργώντας ως ΑΣΣΠΑ, απέρριψε την αίτηση αρωγής (στο εξής: απόφαση της 3ης Ιουνίου 2016). Στην εν λόγω απόφαση, ανέφερε, ιδίως, ότι η προσφεύγουσα-ενάγουσα είχε ενημερωθεί πλήρως και λεπτομερώς για τους λόγους για τους οποίους αυτός προτίθετο, στις 8 Δεκεμβρίου 2015, να απορρίψει την αίτηση αρωγής. Εντούτοις, υπενθύμισε ότι η εξέταση της αιτήσεως αρωγής ήταν της αποκλειστικής

αρμοδιότητάς του και ότι, συναφώς, η συμβουλευτική επιτροπή δεν είχε καμία εξουσία λήψεως αποφάσεων. Κατά την άποψή του, η προσφεύγουσα-ενάγουσα δεν είχε κανένα απαιτητό δικαίωμα στην κοινοποίηση της εκθέσεως έρευνας, της γνώμης ή των πρακτικών της συμβουλευτικής επιτροπής.

23 Όσον αφορά τις διαδικαστικής φύσεως παρατυπίες που επικαλέσθηκε η προσφεύγουσα-ενάγουσα, ο γενικός διευθυντής της ΓΔ «Προσωπικό» έκρινε ιδίως ότι, διαβιβάζοντας αντίγραφο της αιτήσεως αρωγής στη συμβουλευτική επιτροπή, η προσφεύγουσα-ενάγουσα δεν είχε προσφύγει επισήμως στη συμβουλευτική επιτροπή με καταγγελία κατά την έννοια των εσωτερικών κανόνων περί παρενοχλήσεως.

24 Αφού διευκρίνιζε ότι αυτός ήταν που προσέφυγε στη συμβουλευτική επιτροπή στις 2 Φεβρουαρίου 2015, ο γενικός διευθυντής της ΓΔ «Προσωπικό» έκρινε ότι η καθυστέρηση που σημειώθηκε στην εξέταση της αιτήσεως αρωγής και τη διοικητική έρευνα, και ιδίως η περίοδος των έξι μηνών και ένδεκα ημερών που απαιτήθηκε για την πραγματοποίηση των ακροάσεων, εξηγείται από το γεγονός ότι τα πρόσωπα που κλήθηκαν σε ακρόαση από τη συμβουλευτική επιτροπή δεν ήταν διαθέσιμα και το γεγονός ότι το προσωπικό του Κοινοβουλίου είναι κατανεμημένο σε τρεις τόπους εργασίας καθώς και από την περιπλοκότητα της υποθέσεως, η οποία απαιτούσε την εξέταση μεγάλου αριθμού προσώπων.

25 Ως προς την ουσία, ο γενικός διευθυντής της ΓΔ «Προσωπικό» ενέμεινε στην ανάλυσή του την οποία είχε αναπτύξει στην επιστολή του της 8ης Δεκεμβρίου 2015 και, κατά συνέπεια, αποφάσισε να μην αναγνωρίσει ότι η περιγραφείσα από την προσφεύγουσα-ενάγουσα κατάσταση ενέπιπτε στην κατά το άρθρο 12α του ΚΥΚ έννοια της ηθικής παρενοχλήσεως.

Διαδικασία

26 Με δικόγραφο που περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης στις 17 Νοεμβρίου 2015, η προσφεύγουσα-ενάγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή-αγωγή, η οποία αρχικά πρωτοκολλήθηκε με αριθμό υποθέσεως F-142/15.

27 Το Κοινοβούλιο, με δικόγραφο που κατέθεσε στις 29 Ιανουαρίου 2016 στη Γραμματεία του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης προέβαλε, δυνάμει του άρθρου 83 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου ΔΔ, ένσταση απαραδέκτου, σε απάντηση της οποίας η προσφεύγουσα-ενάγουσα κατέθεσε υπόμνημα παρατηρήσεων στις 22 Φεβρουαρίου 2016.

28 Με επιστολή της Γραμματείας της 28ης Απριλίου 2016, οι διάδικοι ενημερώθηκαν για την απόφαση του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης, η οποία ελήφθη σύμφωνα με το άρθρο 83, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, να εξετάσει την ένσταση απαραδέκτου του Κοινοβουλίου μαζί με την ουσία της υποθέσεως.

29 Το Κοινοβούλιο κατέθεσε στις 6 Ιουνίου 2016 στη Γραμματεία του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης υπόμνημα αντικρούσεως, στο οποίο επισύναψε ιδίως την αλληλογραφία που μνημονεύεται στις σκέψεις 17 έως 25 της παρούσας αποφάσεως, ενώ η προσφεύγουσα-ενάγουσα κατέθεσε υπόμνημα απαντήσεως στις 18 Ιουλίου 2016.

30 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 3 του κανονισμού (ΕΕ, Ευρατόμ) 2016/1192 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 6ης Ιουλίου 2016, για τη μεταβίβαση στο Γενικό Δικαστήριο της αρμοδιότητας εκδικάσεως σε πρώτο βαθμό των διαφορών μεταξύ της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των υπαλλήλων της (ΕΕ 2016, L 200, σ. 137), η παρούσα υπόθεση διαβιβάστηκε στο Γενικό Δικαστήριο στο στάδιο που βρισκόταν κατά την ημερομηνία της 31ης Αυγούστου 2016 και εφεξής πρέπει να εκδικασθεί σύμφωνα με τον Κανονισμό Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου. Η υπόθεση πρωτοκολλήθηκε με αριθμό υποθέσεως T-570/16 και ανατέθηκε στο πρώτο τμήμα.

31 Μετά τη δεύτερη ανταλλαγή υπομνημάτων που το Δικαστήριο της Δημόσιας Διοίκησης είχε επιτρέψει δυνάμει του άρθρου 55 του Κανονισμού Διαδικασίας, η έγγραφη διαδικασία περατώθηκε σύμφωνα με τον Κανονισμό Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου.

32 Με επιστολή της Γραμματείας της 29ης Νοεμβρίου 2016, το Γενικό Δικαστήριο κάλεσε την προσφεύγουσα-ενάγουσα, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 90, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, να του γνωρίσει εάν είχε υποβάλει, σύμφωνα με το άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, διοικητική ένσταση κατά της αποφάσεως της 3ης Ιουνίου 2016 και να του προσκομίσει, ενδεχομένως, αντίγραφο της εν λόγω ενστάσεως.

33 Με επιστολή που διαβιβάστηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 13 Δεκεμβρίου 2016, η προσφεύγουσα-ενάγουσα επιβεβαίωσε ότι είχε υποβάλει διοικητική ένσταση στις 6 Σεπτεμβρίου 2016 και προσκόμισε αντίγραφό της.

34 Με επιστολή της 19ης Ιανουαρίου 2017, το Γενικό Δικαστήριο κάλεσε το Κοινοβούλιο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 90, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, να του γνωρίσει τη συνέχεια που είχε δώσει στη διοικητική ένσταση της 6ης Σεπτεμβρίου 2016 και, στην περίπτωση που η ΑΣΣΠΑ είχε ρητώς αποφανθεί επί της εν λόγω ενστάσεως, να του προσκομίσει αντίγραφο της αποφάσεως αυτής.

35 Την 1η Φεβρουαρίου 2017, το Κοινοβούλιο επιβεβαίωσε στο Γενικό Δικαστήριο ότι είχε αποφανθεί ρητώς επί της διοικητικής ενστάσεως της 6ης Σεπτεμβρίου 2016. Συνεπώς, προσκόμισε αντίγραφο της αποφάσεως της 4ης Ιανουαρίου 2017, με την οποία ο Γενικός Γραμματέας, ενεργώντας ως ΑΣΣΠΑ, είχε απορρίψει τη εν λόγω διοικητική ένσταση.

36 Δεδομένου ότι οι διάδικοι δεν ζήτησαν τη διεξαγωγή επ' ακροατηρίου συζητήσεως σύμφωνα με το άρθρο 106, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Γενικό Δικαστήριο, εκτιμώντας ότι έχει διαφωτιστεί επαρκώς από τα στοιχεία της δικογραφίας, αποφάσισε να αποφανθεί επί της προσφυγής-αγωγής χωρίς προφορική διαδικασία.

Αιτήματα των διαδίκων

37 Η προσφεύγουσα-ενάγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την απόφαση, η οποία ελήφθη, κατ' αυτήν, σιωπηρώς στις 11 Απριλίου 2015 και με την οποία η ΑΣΣΠΑ απέρριψε την αίτηση αρωγής·

— να ακυρώσει την απόφαση της 20ής Αυγούστου 2015 περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως της 24ης Απριλίου 2015·

— να καταδικάσει το Κοινοβούλιο στην καταβολή αποζημιώσεως η οποία πρέπει να καθοριστεί, ex aequo et bono, στο ποσό των 50 000 ευρώ για την ικανοποίηση της βλάβης που ισχυρίζεται ότι έχει υποστεί·

— να καταδικάσει το Κοινοβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

38 Το Κοινοβούλιο ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή-αγωγή ως προδήλως απαράδεκτη·

— επικουρικώς, να απορρίψει την προσφυγή-αγωγή ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα-ενάγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Επί των αιτημάτων ακυρώσεως

39 Με την ένσταση απαραδέκτου, το Κοινοβούλιο υποστηρίζει κατ' ουσίαν ότι η απόφαση της 4ης Φεβρουαρίου 2015 συνιστούσε βλαπτική πράξη με την οποία η ΑΣΣΠΑ απάντησε στην αίτηση αρωγής. Η εν λόγω απόφαση, η οποία ελήφθη εντός της προβλεπόμενης από το άρθρο 90, παράγραφος 1, τρίτη περίοδος, του ΚΥΚ, προθεσμίας απαντήσεως, αποκλείει τη μεταγενέστερη έκδοση σιωπηρής απορριπτικής αποφάσεως επί της ιδίας αιτήσεως, ήτοι με τη λήξη της προβλεπόμενης από τον ΚΥΚ προθεσμίας των τεσσάρων μηνών η οποία άρχισε να τρέχει από τις 11 Δεκεμβρίου 2014, ημερομηνία υποβολής της αιτήσεως αρωγής. Επομένως, η απόφαση της οποίας τη νομιμότητα αμφισβητεί η προσφεύγουσα-ενάγουσα είναι ανυπόστατη.

40 Εν συνεχεία, στο υπόμνημα αντικρούσεως, το Κοινοβούλιο ανέφερε ότι η απόφαση της 4ης Φεβρουαρίου 2015 αποτελούσε, στην πραγματικότητα, μια πρώτη ρητή απάντηση της ΑΣΣΠΑ στην αίτηση αρωγής, όσον αφορά το μέτρο της απομακρύνσεως που είχε ληφθεί, καθώς και την κίνηση διοικητικής έρευνας. Εν τούτοις, υπογράμμισε ότι ο Γενικός Γραμματέας, στην απόφασή του της 20ής Αυγούστου 2015, αναφέρθηκε εν μέρει στην εν λόγω απόφαση. Πράγματι, ο Γενικός Γραμματέας θεώρησε ότι ο γενικός διευθυντής της ΓΔ «Προσωπικό» υπείχε ακόμη την υποχρέωση να αποφανθεί, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 24 του ΚΥΚ, ως προς την ύπαρξη ή μη της προβαλλομένης από την προσφεύγουσα-ενάγουσα καταστάσεως ηθικής παρενοχλήσεως και ότι, κατά συνέπεια, θα αποφαινόταν κατ' ανάγκην εκ νέου μετά την ολοκλήρωση της διοικητικής έρευνας, πράγμα το οποίο τελικά έπραξε με την απόφαση της 3ης Ιουνίου 2016.

41 Με τις από 22 Φεβρουαρίου 2016 παρατηρήσεις της, η προσφεύγουσα-ενάγουσα αμφισβήτησε την ανάλυση του Κοινοβουλίου, υποστηρίζοντας ότι, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, υφίστατο σιωπηρή απορριπτική απόφαση, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 90, παράγραφος 1, περίοδος τρίτη του ΚΥΚ, λόγω της απουσίας ρητής απαντήσεως του Κοινοβουλίου, κατά την ημερομηνία της 11ης Απριλίου 2015, όσον αφορά το υποστατό της υπάρξεως της ηθικής παρενοχλήσεως που προβαλλόταν με την αίτηση αρωγής.

42 Η προσφεύγουσα-ενάγουσα υπογράμμιζε ότι, αφενός το Κοινοβούλιο, στην απόφασή του της 4ης Φεβρουαρίου 2015, περιορίστηκε ως προς το σημείο αυτό, στο να αναφέρει ότι είχε παραπέμψει το θέμα στη συμβουλευτική επιτροπή, επιβεβαιώνοντας ότι, έως εκείνη την ημέρα, η ΑΣΣΠΑ δεν είχε λάβει θέση προς απάντηση στην αίτηση της προσφεύγουσας-ενάγουσας όσον αφορά την ύπαρξη των προβαλλομένων πραγματικών περιστατικών και τον χαρακτηρισμό τους ως ηθικής παρενοχλήσεως κατά την έννοια του άρθρου 12α του ΚΥΚ. Αφετέρου και ιδίως, στην απόφασή του της 20ής Αυγούστου 2015, με την οποία αποφάνθηκε επί της ενστάσεως της 24ης Απριλίου 2015, ο Γενικός Γραμματέας είχε ακυρώσει την απόφαση της 4ης Φεβρουαρίου 2015 κατά το μέρος που η ΑΣΣΠΑ υποστήριζε ότι είχε περατώσει την υπόθεση της αιτήσεως αρωγής της προσφεύγουσας-ενάγουσας μόνον με την παραπομπή της στη συμβουλευτική επιτροπή.

43 Έτσι, η προσφεύγουσα-ενάγουσα κατέληγε, στις από 22 Φεβρουαρίου 2016 παρατηρήσεις της, ότι, εάν επικυρωνόταν η άποψη του Κοινοβουλίου, αυτό θα σήμαινε ότι θα αρκούσε στην ΑΣΣΠΑ να προσφεύγει στη συμβουλευτική επιτροπή για να απαλλαγεί από την υποχρέωση που υπέχει να απαντά εντός της προβλεπόμενης από τον ΚΥΚ τετράμηνης προθεσμίας σε κάθε αίτηση που της έχει απευθύνει υπάλληλος, συμπεριλαμβανομένων των αιτήσεων αρωγής που υποβάλλονται κατ' εφαρμογήν του άρθρου 24 του ΚΥΚ.

44 Στην απάντησή της, η προσφεύγουσα-ενάγουσα υποστηρίζει ιδίως ότι, «όταν [άσκησε] [την παρούσα] προσφυγή-αγωγή, τα αιτήματά της περί ακυρώσεως ήταν παραδεκτά [και ότι] [μόνον] μετά την κατάθεση της εν λόγω προσφυγής-αγωγής τα περί ακυρώσεως αιτήματά της κατ[έστησαν] άνευ αντικειμένου, λόγω του ότι η απόφαση της 3ης Ιουνίου 2016 υποκατέστησε την απόφαση της 11ης Απριλίου 2015».

45 Εισαγωγικώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η ύπαρξη βλαπτικής πράξεως, κατά την έννοια των άρθρων 90, παράγραφος 2, και 91, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση του παραδεκτού κάθε προσφυγής που ασκείται από υπαλλήλους κατά του θεσμικού οργάνου στο οποίο υπάγονται (αποφάσεις της 13ης Ιουλίου 1993, Moat κατά Επιτροπής, T-20/92, EU:T:1993:63, σκέψη 39, και της 6ης Ιουλίου 2004, Huygens κατά Επιτροπής, T-281/01, EU:T:2004:207, σκέψη 125· βλ., επίσης, διάταξη της 16ης Ιουλίου 2015, FG κατά Επιτροπής, F-20/15, EU:F:2015:93, σκέψη 41 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

46 Συναφώς, όταν η ΑΣΣΠΑ, ή κατά περίπτωση, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή ενός θεσμικού οργάνου (στο εξής: ΑΔΑ) επιλαμβάνεται, δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, αιτήσεως αρωγής, κατά την έννοια του άρθρου 24 του ΚΥΚ, οφείλει, δυνάμει της υποχρεώσεως αρωγής που υπέχει και εφόσον πρόκειται για επεισόδιο που απάδει προς την τάξη και τη γαλήνη της υπηρεσίας, να επεμβαίνει με όλη την απαιτούμενη ενεργητικότητα και να ανταποκρίνεται με την ταχύτητα και τη μέριμνα που απαιτούνται από τις περιστάσεις της συγκεκριμένης περιπτώσεως ώστε να διαπιστώσει τα πραγματικά περιστατικά και να συναγάγει, εν γνώσει του θέματος, τις ενδεδειγμένες συνέπειες. Προς τούτο, αρκεί ο υπάλληλος, μόνιμος ή μη, που ζητεί την προστασία του θεσμικού του οργάνου να προσκομίσει αρχή αποδείξεως ως προς το υποστατό των επιθέσεων που υποστηρίζει ότι υφίσταται. Όταν υφίστανται τέτοια στοιχεία, εναπόκειται στο εν λόγω θεσμικό όργανο να λάβει τα κατάλληλα μέτρα, διενεργώντας ιδίως διοικητική έρευνα, προκειμένου να διαπιστώσει τα πραγματικά περιστατικά στα οποία στηρίζεται η καταγγελία, σε συνεργασία με τον καταγγέλλοντα (αποφάσεις της 26ης Ιανουαρίου 1989, Koutchoumoff κατά Επιτροπής, 224/87, EU:C:1989:38, σκέψεις 15 κα 16, της 25ης Οκτωβρίου 2007, Lo Giudice κατά Επιτροπής, T-154/05, EU:T:2007:322, σκέψη 136, και της 6ης Οκτωβρίου 2015, CH κατά Κοινοβουλίου, F-132/14, EU:F:2015:115, σκέψη 87).

47 Προκειμένου για ισχυρισμούς περί παρενοχλήσεως, η υποχρέωση αρωγής περιλαμβάνει, ειδικότερα, την υποχρέωση της διοικήσεως να εξετάσει σοβαρά, ταχέως και απολύτως εμπιστευτικά την αίτηση αρωγής στην οποία αναφέρεται παρενόχληση και να ενημερώνει τον αιτούντα για τη συνέχεια που επιφυλάσσει στην αίτηση αυτή (αποφάσεις της 27ης Νοεμβρίου 2008, Klug κατά EMEA, F-35/07, EU:F:2008:150, σκέψη 74, και της 6ης Οκτωβρίου 2015, CH κατά Κοινοβουλίου, F-132/14, EU:F:2015:115, σκέψη 88).

48 Όσον αφορά τα ληπτέα μέτρα σε περίπτωση η οποία, όπως η υπό κρίση, εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 24 του ΚΥΚ, η Διοίκηση διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως, υπό τον έλεγχο του δικαστή της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ως προς την επιλογή των μέτρων και των μέσων για την εφαρμογή του άρθρου 24 του ΚΥΚ (αποφάσεις της 15ης Σεπτεμβρίου 1998, Haas κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-3/96, EU:T:1998:202, σκέψη 54, της 25ης Οκτωβρίου 2007, Lo Giudice κατά Επιτροπής, T-154/05, EU:T:2007:322, σκέψη 137, και της 6ης Οκτωβρίου 2015, CH κατά Κοινοβουλίου, F-132/14, EU:F:2015:115, σκέψη 89).

49 Στην υπό κρίση υπόθεση, δεν αμφισβητείται ότι, μετά την υποβολή της αιτήσεως αρωγής, η ΑΣΣΠΑ απάντησε στην προσφεύγουσα-ενάγουσα, εντός της προβλεπόμενης από το άρθρο 90, παράγραφος 1, τρίτη περίοδος, του ΚΥΚ, τετράμηνης προθεσμίας, ενημερώνοντάς την για τα μέτρα που έλαβε, βάσει της υποχρεώσεως αρωγής που υπέχει, ως απάντηση στην [υποβληθείσα] αίτηση αρωγής. Τα μέτρα αυτά που περιγράφονται στην απόφαση της 4ης Φεβρουαρίου 2015 και η λήψη των οποίων συνεπαγόταν κατ' ανάγκην ότι η ΑΣΣΠΑ θεωρούσε ότι στην περίπτωση αυτή υφίστατο αρχή αποδείξεως του υποστατού πραγματικών περιστατικών τα οποία ενέπιπταν εν δυνάμει στο άρθρο 12α

του ΚΥΚ, συνίσταντο κυρίως στην τοποθέτηση της προσφεύγουσας–ενάγουσας σε νέα θέση, ως μέτρο απομακρύνσεως καθώς και στη διενέργεια διοικητικής έρευνας, η οποία ανατέθηκε στη συμβουλευτική επιτροπή.

50 Επομένως πρέπει να προσδιοριστεί εάν, παρά τη λήψη εκ μέρους της ΑΣΣΠΑ της ρητής αποφάσεως της 4ης Φεβρουαρίου 2015, μπορεί να θεωρηθεί ότι, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 90, παράγραφος 1, τρίτη περίοδος του ΚΥΚ, η μη τοποθέτηση της ΑΣΣΠΑ ως προς το υποστατό των προβαλλομένων πραγματικών περιστατικών, τα οποία φέρονται να συνιστούν ηθική παρενόχληση κατά την έννοια του άρθρου 12α του ΚΥΚ, εντός προθεσμίας τεσσάρων μηνών που άρχισε να τρέχει από την 11η Δεκεμβρίου 2014, ημερομηνία υποβολής της αιτήσεως αρωγής, επιτρέπει να διαπιστωθεί ότι υπήρξε σιωπηρή απόφαση, εν προκειμένω στις 11 Απριλίου 2015, και ότι αυτή η σιωπηρή απόφαση ισοδυναμεί με άρνηση της ΑΣΣΠΑ να διαπιστώσει το υποστατό των προβαλλομένων πραγματικών περιστατικών και να τα χαρακτηρίσει ως ηθική παρενόχληση κατά την έννοια του άρθρου 12α του ΚΥΚ.

51 Συναφώς, το Δικαστήριο έχει βέβαια κρίνει ήδη ότι, γενικά, η επιστολή με την οποία ο ενδιαφερόμενος ενημερώνεται ότι η αίτησή του εξετάζεται δεν συνεπάγεται την αποδοχή της εν λόγω αιτήσεως, και έτσι, παρά την ύπαρξη μιας τέτοιας ενημερωτικής επιστολής, η απουσία οριστικής απαντήσεως στην αρχική αίτηση του υπαλλήλου, μονίμου ή μη, εντός της προβλεπόμενης από το άρθρο 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ προθεσμίας, ισοδυναμεί κατ' αρχήν με σιωπηρή απόφαση περί απορρίψεως της αιτήσεως από την ΑΣΣΠΑ ή την ΑΔΑ, ανάλογα με την περίπτωση (απόφαση της 3ης Ιουλίου 2012, Marcuccio κατά Επιτροπής, T-594/10 P, EU:T:2012:336, σκέψη 21).

52 Εντούτοις, όσον αφορά την αίτηση αρωγής κατά την έννοια του άρθρου 24 του ΚΥΚ, η οποία υποβάλλεται δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, ο ενδιαφερόμενος ζητεί την αρωγή της διοικήσεώς του προκειμένου η τελευταία να λάβει μέτρα για την επανόρθωση της καταστάσεως.

53 Μεταξύ των μέτρων που η ΑΣΣΠΑ ή η ΑΔΑ μπορεί να θεωρήσει απαραίτητα, εφόσον θεωρεί ότι ο ενδιαφερόμενος έχει προσκομίσει αρχή αποδείξεως ως προς το υποστατό των προβαλλομένων πραγματικών περιστατικών, περιλαμβάνεται, ιδίως, η απόφαση της διοικήσεως να κινήσει διοικητική έρευνα προκειμένου να διαπιστωθεί το υποστατό των πραγματικών περιστατικών σε συνεργασία με τον αιτούντα την αρωγή.

54 Συναφώς, όταν η ΑΣΣΠΑ ή η ΑΔΑ δεν παρέχει καμία απάντηση στην αίτηση αρωγής κατά την έννοια του άρθρου 24 του ΚΥΚ εντός της τετράμηνης προθεσμίας που προβλέπεται από το άρθρο 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, μπορεί να θεωρηθεί ότι υπήρξε σιωπηρή απάντηση της εν λόγω αρχής, συνιστάμενη στην απόρριψη της αιτήσεως αρωγής. Πράγματι, στην περίπτωση αυτή, πρέπει να θεωρηθεί ότι η αρχή έκρινε ότι τα στοιχεία που προσκομίστηκαν προς στήριξη της αιτήσεως αρωγής δεν συνιστούν επαρκή αρχή αποδείξεως του υποστατού των προβαλλομένων πραγματικών περιστατικών που να ενεργοποιεί την υποχρέωση αρωγής, στοιχεία τα οποία, στην υπό κρίση υπόθεση, αφορούσαν την υποτιθέμενη παραβίαση του άρθρου 12α του ΚΥΚ. Η διαπίστωση της υπάρξεως μιας τέτοιας αποφάσεως περί απορρίψεως της αιτήσεως αρωγής είναι στενά συνδεδεμένη με την απουσία λήψεως μέτρων από τη διοίκηση, όπως τα μέτρα που της επιβάλλει η υποχρέωση αρωγής που προβλέπεται από το άρθρο 24 του ΚΥΚ, καθόσον, στην περίπτωση αυτή, η Διοίκηση θεωρεί σιωπηρώς μεν, κατ' ανάγκη δε, ότι η περίπτωση δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της τελευταίας αυτής διατάξεως.

55 Έτσι έχει κρίνει κατ' ουσίαν το Δικαστήριο, στις σκέψεις 41 και 42 της αποφάσεως της 25ης Οκτωβρίου 2007, Lo Giudice κατά Επιτροπής (T-154/05, EU:T:2007:322), η οποία, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 9 έως 23 της εν λόγω αποφάσεως, αφορούσε μια κατάσταση κατά την οποία, σε μία περίπτωση προβαλλομένης ηθικής παρενοχλήσεως, η ΑΔΑ δεν είχε λάβει κανένα μέτρο αρωγής, εντός της προθεσμίας των τεσσάρων μηνών που προβλέπεται από το άρθρο 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, προς απάντηση σε αίτηση αρωγής. Στην υπόθεση αυτή, μόνον μετά την υποβολή διοικητικής

ενστάσεως από την ενδιαφερομένη αποφάσισε η διοίκηση τη διενέργεια διοικητικής έρευνας, τα αποτελέσματα της οποίας έγιναν γνωστά στη διοίκηση μόνον λίγες ημέρες πριν από την έκδοση της αποφάσεως επί της ενστάσεως, η οποία έλαβε χώρα επτά μήνες μετά την υποβολή της τελευταίας.

56 Ωστόσο, μια τέτοια κατάσταση διαφέρει από αυτή της υπό κρίση υποθέσεως στην οποία η ΑΣΣΠΑ, απαντώντας σε αίτηση αρωγής, έκρινε ότι επρόκειτο για επαρκή αρχή αποδείξεως που καθιστούσε απαραίτητη τη διενέργεια διοικητικής έρευνας προκειμένου να διαπιστωθεί εάν τα προβαλλόμενα πραγματικά περιστατικά συνιστούσαν όντως ηθική ή σεξουαλική παρενόχληση κατά την έννοια του άρθρου 12α του ΚΥΚ.

57 Πράγματι, στην περίπτωση αυτή, η έρευνα πρέπει να διεξαχθεί έως το τέλος της έτσι ώστε η διοίκηση, έχοντας διαφωτιστεί από τα πορίσματα της εκθέσεως της έρευνας να μπορέσει να λάβει συναφώς οριστική θέση, που να της επιτρέπει είτε να θέσει στο αρχείο την αίτηση αρωγής είτε, εφόσον τα προβαλλόμενα πραγματικά περιστατικά αποδεικνύονται αληθή και εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 12α του ΚΥΚ, ιδίως, να κινήσει την πειθαρχική διαδικασία προκειμένου, να επιβληθούν, ενδεχομένως, πειθαρχικές κυρώσεις κατά του φερομένου ως δράστη της παρενοχλήσεως (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, αποφάσεις της 11ης Ιουλίου 1974, Guillot κατά Επιτροπής, 53/72, EU:C:1974:80, σκέψεις 3, 12 και 21, της 9ης Νοεμβρίου 1989, Κατσούφρος κατά Δικαστηρίου , 55/88, EU:C:1989:409, σκέψη 16, και της 12ης Ιουλίου 2011, Επιτροπή κατά Q, T-80/09 P, EU:T:2011:347, σκέψη 84).

58 Ωστόσο, εάν γίνει δεκτό, σε μια περίπτωση όπως αυτή της υπό κρίση υποθέσεως, ότι στις 11 Απριλίου 2016 υπήρξε σιωπηρή απόφαση της ΑΣΣΠΑ υπό την έννοια της διαπιστώσεως, από την εν λόγω αρχή, της απουσίας ηθικής παρενοχλήσεως ή υπό την έννοια της αρνήσεώς της να προβεί σε μια τέτοια διαπίστωση, τούτο θα είχε ως αποτέλεσμα να καταλογίζεται στην ΑΣΣΠΑ, σε όλη τη διάρκεια της διοικητικής έρευνας, μια προσωρινή θέση κατά την οποία η ΑΣΣΠΑ θεωρούσε ότι δεν βρισκόταν ενώπιον περιπτώσεως που εμπίπτει στο άρθρο 12α του ΚΥΚ.

59 Ωστόσο, σκοπός της διοικητικής έρευνας είναι είτε να επιβεβαιώσει είτε να αναιρέσει την ύπαρξη ηθικής παρενοχλήσεως κατά την έννοια του άρθρου 12α του ΚΥΚ, οπότε η ΑΣΣΠΑ δεν μπορεί να προδικάσει την έκβαση της έρευνας και δεν νοείται να τοποθετηθεί, έστω και σιωπηρώς, ως προς το υποστατό της προβαλλομένης παρενοχλήσεως προτού λάβει τα αποτελέσματα της διοικητικής έρευνας. Δηλαδή, είναι σύμφυτο με την κίνηση της διοικητικής έρευνας να μη λαμβάνει η διοίκηση πρόωρα θέση, κυρίως βάσει της μονομερούς περιγραφής των πραγματικών περιστατικών που περιέχεται στην αίτηση αρωγής, καθόσον οφείλει, αντιθέτως, να επιφυλαχθεί έως ότου ολοκληρωθεί η εν λόγω έρευνα, η οποία πρέπει να διενεργηθεί κατ' αντιμωλία, με τη συμμετοχή του φερομένου ως δράστη της παρενοχλήσεως (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 23ης Σεπτεμβρίου 2015, Cerafogli κατά Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, T-114/13 P, EU:T:2015:678, σκέψεις 35 έως 41) με ταχύτητα και τηρουμένης της αρχής της εύλογης προθεσμίας.

60 Συναφώς, πρέπει ακόμη να διευκρινιστεί ότι, σε μια τέτοια περίπτωση, η διοίκηση υποχρεούται να διενεργήσει τη διοικητική έρευνα έως το τέλος της, ανεξαρτήτως του εάν έχει εν τω μεταξύ παύσει η παρενόχληση και ακόμη και αν ο αιτών την αρωγή ή ο φερόμενος ως δράστης της παρενοχλήσεως έχει αποχωρήσει από το θεσμικό όργανο (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2015, CH κατά Κοινοβουλίου, F-132/14, EU:F:2015:115, σκέψη 122).

61 Η σημασία της διεξαγωγής της διοικητικής έρευνας έως το τέλος έγκειται επίσης στο ότι, αφενός η ενδεχόμενη αναγνώριση εκ μέρους της ΑΣΣΠΑ, μετά την έκβαση της διοικητικής έρευνας, η οποία ενδεχομένως διενεργείται με την αρωγή μιας διακριτής αρχής, όπως η συμβουλευτική επιτροπή, της υπάρξεως της ηθικής παρενοχλήσεως μπορεί να έχει, αυτή καθαυτή, ευεργετικά αποτελέσματα στο πλαίσιο της θεραπευτικής διαδικασίας ανασυγκροτήσεως της προσωπικότητας του παρενοχληθέντος υπαλλήλου, μόνιμου ή μη (απόφαση της 8ης Φεβρουαρίου 2011, Skareby κατά Επιτροπής, F-95/09, EU:F:2011:9, σκέψη 26) και θα μπορέσει επιπλέον να χρησιμοποιηθεί από το θύμα για την ενδεχόμενη άσκηση εθνικού ενδίκου βοηθήματος στο πλαίσιο του οποίου θα εφαρμοστεί η υποχρέωση αρωγής της ΑΣΣΠΑ δυνάμει του άρθρου 24 του ΚΥΚ και δεν θα αποσβεσθεί κατά τη λήξη της περιόδου

απασχολήσεως του ενδιαφερόμενου υπαλλήλου. Αφετέρου, η ολοκλήρωση της διοικητικής έρευνας μπορεί, αντιθέτως, να παράσχει τη δυνατότητα ανατροπής των ισχυρισμών που προέβαλε το φερόμενο ως θύμα, καθιστώντας, επομένως, δυνατή την ανόρθωση της βλάβης που η κατηγορία αυτή, εφόσον αποδειχθεί αβάσιμη, μπορεί να έχει προκαλέσει στο πρόσωπο το οποίο η διαδικασία έρευνας αφορά ως φερόμενο δράστη της παρενοχλήσεως (απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2015, CH κατά Κοινοβουλίου, F-132/14, EU:F:2015:115, σκέψεις 123 και 124).

62 Εντούτοις, δεδομένου ότι, αντιθέτως προς τα ισχύοντα στα πειθαρχικά ζητήματα, ο ΚΥΚ δεν περιέχει ειδική διάταξη όσον αφορά την προθεσμία εντός της οποίας πρέπει να διενεργηθεί από τη διοίκηση η διοικητική έρευνα, ιδίως σε θέματα ηθικής παρενοχλήσεως, το γεγονός ότι η διοικητική έρευνα, που κινήθηκε ως απάντηση σε αίτηση αρωγής εντός προθεσμίας τεσσάρων μηνών μετά την υποβολή της σχετικής αιτήσεως, εξακολουθεί να εκκρεμεί πέραν της εν λόγω προθεσμίας, δεν καθιστά δυνατό να καταλογιστεί στη διοίκηση σιωπηρή απάντηση με την οποία η ΑΣΣΠΑ αρνείται το υποστατό των πραγματικών περιστατικών που αναφέρονται στην αίτηση αρωγής ή με την οποία θεωρεί ότι τα εν λόγω περιστατικά δεν συνιστούν ηθική παρενόχληση υπό την έννοια του άρθρου 12α του ΚΥΚ.

63 Κατά συνέπεια, στην υπό κρίση υπόθεση, πρέπει να θεωρηθεί ότι η ΑΣΣΠΑ, σε απάντηση της αιτήσεως αρωγής και εντός της προβλεπόμενης από το άρθρο 90, παράγραφος 1, τρίτη περίοδος του ΚΥΚ τετράμηνης προθεσμίας, έλαβε μέτρα δυνάμει του άρθρου 24 του ΚΥΚ, γεγονός για το οποίο η προσφεύγουσα-ενάγουσα ενημερώθηκε με την απόφαση της 4ης Φεβρουαρίου 2015 και, κατά συνέπεια, έδωσε ευνοϊκή συνέχεια στην αίτηση αρωγής, έστω και εάν εξακολουθούσε να υποχρεούται να παράσχει, εν συνεχεία και λαμβανομένων υπόψη των πορισμάτων της διοικητικής έρευνας την κίνηση της οποίας είχε αποφασίσει η ίδια, απάντηση στην ενδιαφερομένη ως προς το εάν είχαν αποδειχθεί τα προβαλλόμενα πραγματικά περιστατικά που η τελευταία επικαλέσθηκε προς στήριξη της αιτήσεως αρωγής και εάν, ενδεχομένως, στη συγκεκριμένη περίπτωση, τα περιστατικά αυτά συνιστούσαν ηθική παρενόχληση κατά την έννοια του άρθρου 12α του ΚΥΚ.

64 Εντούτοις, υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως και όπως διαπίστωσε η ΑΣΣΠΑ στην απόφαση της 20ής Αυγούστου 2015, με την οποία απορρίφθηκε η ένσταση της 24ης Απριλίου 2015 ως απαράδεκτη ως προς το σημείο αυτό, καμία σιωπηρή, απορριπτική της αιτήσεως αρωγής, απόφαση, δυνάμενη να ερμηνευθεί ως τοποθέτηση της ΑΣΣΠΑ με την οποία η τελευταία αρνήθηκε να χαρακτηρίσει τα πραγματικά περιστατικά που περιέχονταν στην εν λόγω αίτηση ως ηθική παρενόχληση κατά την έννοια του άρθρου 12α του ΚΥΚ δεν ελήφθη στις 11 Απριλίου 2015.

65 Το συμπέρασμα αυτό επιβεβαιώνεται με την έκδοση, κατά τη διάρκεια της ένδικης διαδικασίας, της αποφάσεως της 3ης Ιουνίου 2016, με την οποία η ΑΣΣΠΑ τοποθετήθηκε ακριβώς επί του θέματος, αρνούμενη να χαρακτηρίσει τα προβαλλόμενα πραγματικά περιστατικά ως ηθική παρενόχληση κατά την έννοια του άρθρου 12α του ΚΥΚ, ιδίως βάσει των πορισμάτων της συμβουλευτικής επιτροπής, στην οποία είχε αναθέσει τη διεξαγωγή της διοικητικής έρευνας.

66 Κατόπιν του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, τα αιτήματα ακυρώσεως, στο μέτρο που βάλλουν κατά ανυπόστατης αποφάσεως, πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτα.

Επί του αιτήματος αποζημιώσεως

67 Προς στήριξη του αποζημιωτικού της αιτήματος, η προσφεύγουσα-ενάγουσα υποστηρίζει ότι η σιωπηρή απόρριψη της αιτήσεως αρωγής, η οποία περιέχει άρνηση της ΑΣΣΠΑ να αναγνωρίσει ότι τα πραγματικά περιστατικά που αναφέρονται στην εν λόγω αίτηση ενέπιπταν στην έννοια της ηθικής παρενοχλήσεως κατά την έννοια του άρθρου 12α του ΚΥΚ, της προκάλεσε ηθική βλάβη. Η εν λόγω βλάβη συνδέεται με τη μη αναγνώριση εκ μέρους της ΑΣΣΠΑ του βασίμου των κατηγοριών που διατύπωσε κατά του προϊσταμένου του τμήματος οπτικοακουστικών μέσων και με το ότι, συναφώς, η συμβουλευτική επιτροπή δεν τήρησε το άρθρο 11 των εσωτερικών κανόνων περί παρενοχλήσεως, σύμφωνα με το οποίο υποχρεούται να δεχτεί σε ακρόαση τον καταγγέλλοντα εντός προθεσμίας δέκα

ημερών από την ημερομηνία υποβολής της αιτήσεως αρωγής και να προβεί στην εξέταση προσώπων, ως μαρτύρων, εντός προθεσμίας ενός μηνός από την εξέταση του υποβαλόντος την καταγγελία ενώπιον της εν λόγω συμβουλευτικής επιτροπής. Επομένως, η ΑΣΣΠΑ, η οποία πρέπει να θεωρηθεί ως υπεύθυνη για τις εν λόγω δυσλειτουργίες της συμβουλευτικής επιτροπής, παραβίασε, κατά τον τρόπο αυτό, το άρθρο 41 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και δεν ενήργησε, εν προκειμένω, εντός εύλογης προθεσμίας.

68 Το Κοινοβούλιο ζητεί να απορριφθεί το αίτημα αποζημιώσεως ως απαράδεκτο και, σε κάθε περίπτωση, ως αβάσιμο.

69 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι το αίτημα για αποκατάσταση υλικής ζημίας ή ικανοποίηση ηθικής βλάβης πρέπει να απορρίπτεται εφόσον παρουσιάζει στενό σύνδεσμο με ακυρωτικό αίτημα που έχει απορριφθεί, αυτό καθαυτό, ως απαράδεκτό ή ως αβάσιμο (αποφάσεις της 6ης Μαρτίου 2001, Connolly κατά Επιτροπής, C-274/99 P, EU:C:2001:127, σκέψη 129· της 14ης Σεπτεμβρίου 2006, Επιτροπή κατά Fernández Gómez, C-417/05 P, EU:C:2006:582, σκέψη 51, και της 30ής Απριλίου 2014, López Cejudo κατά Επιτροπής , F-28/13, EU:F:2014:55, σκέψη 105).

70 Στην υπό κρίση υπόθεση, το αίτημα αποζημιώσεως συνδέεται στενά με το αίτημα ακυρώσεως το οποίο έβαλλε κατά ανυπόστατης αποφάσεως της ΑΣΣΠΑ.

71 Εν πάση περιπτώσει, όσον αφορά την αιτίαση που αντλείται από τη μη διεξαγωγή της διοικητικής έρευνας εντός εύλογης προθεσμίας, το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώνει ότι παρόμοια αιτίαση καθώς και η υποτιθέμενη εξ αυτής ηθική βλάβη της προσφεύγουσας-ενάγουσας έχουν ήδη προβληθεί από την τελευταία στη διοικητική ένσταση που υποβλήθηκε στις 6 Σεπτεμβρίου 2016 κατά της αποφάσεως της 3ης Ιουνίου 2016 και απορρίφθηκε με την απόφαση της ΑΣΣΠΑ της 4ης Ιανουαρίου 2017. Επομένως, οι αιτιάσεις αυτές θα μπορούσαν να προβληθούν προς στήριξη προσφυγής δυνάμει του άρθρου 270 ΣΛΕΕ κατά των τελευταίων αυτών αποφάσεων.

72 Κατόπιν των ανωτέρω, το αίτημα αποζημιώσεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο, και κατά συνέπεια, η προσφυγή-αγωγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

73 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Εντούτοις, κατά το άρθρο 135, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί να καταδικάσει ακόμα και τον νικήσαντα διάδικο σε μέρος ή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων, αν τούτο δικαιολογείται από τη στάση του, ακόμα και πριν από την κίνηση της δίκης, ειδικότερα αν ανάγκασε τον αντίδικό του να υποβληθεί σε έξοδα τα οποία το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ως προκληθέντα χωρίς εύλογη αιτία ή κακοβούλως.

74 Στην υπό κρίση υπόθεση, το Γενικό Δικαστήριο παρατηρεί ότι η προσφεύγουσα-ενάγουσα οδηγήθηκε εν μέρει σε πλάνη ως προς την ύπαρξη σιωπηρής, απορριπτικής της αιτήσεως αρωγής της, αποφάσεως τόσο λόγω του περιεχομένου του από 13 Ιανουαρίου 2015 ηλεκτρονικού μηνύματος του προϊσταμένου του τμήματος «Ανθρώπινο Δυναμικό» όσο και λόγω των ανακριβών ή ακόμη και αντιφατικών απαντήσεων του γενικού διευθυντή της ΓΔ «Προσωπικό» στις από 4 Φεβρουαρίου 2015 και 4 Μαρτίου 2015 επιστολές του. Εντούτοις, ο εσφαλμένος χαρακτήρας των πληροφοριών που παρέσχε η ΑΣΣΠΑ είχε διαπιστωθεί από τον Γενικό Γραμματέα στην απόφαση της 20ής Αυγούστου 2015, με την οποία αυτός αποφάνθηκε επί της διοικητικής ενστάσεως, καθόσον ο τελευταίος απέρριψε τη διοικητική ένσταση της 24ης Απριλίου 2015 ως απαράδεκτη στο μέτρο που έβαλλε κατά ανυπόστατης σιωπηρής αποφάσεως.

75 Υπό τις περιστάσεις αυτές, πρέπει να κριθεί ότι το Κοινοβούλιο υποχρεούται να φέρει τα δικαστικά έξοδά του και να καταδικαστεί να φέρει το ήμισυ των εξόδων της προσφεύγουσας-ενάγουσας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή-αγωγή.

2) Το Κοινοβούλιο φέρει τα δικαστικά έξοδά του και καταδικάζεται να φέρει το ήμισυ των εξόδων της HF.

3) Η HF φέρει το ήμισυ των δικαστικών εξόδων της.

Pelikánová Nihoul Svenningsen

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 24 Απριλίου 2017.

(υπογραφές)